

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 5/2026-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Mgr. Petra Podolského – správcu úpadcu Transprojekt s.r.o. v konkurze**, Stachanovská 52, Bratislava, zastúpeného FLA advokáti, s. r. o., Vajnorská 8/A, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 8CoKR/48/2025-1151 zo 7. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ (správca konkurznej podstaty) sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením o odmietnutí jeho odvolania v konaní podľa zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“).

2. Mestský súd sťažovateľa uznesením odvolal z funkcie správcu konkurznej podstaty úpadcu. Proti tomu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré krajský súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením podľa § 386 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) odmietol, keďže smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné. Vychádzal z § 196 zákona o konkurze, podľa ktorého ak zákon o konkurze neustanovuje inak, na konania podľa zákona o konkurze sa primerane použijú ustanovenia CSP a § 198 zákona o konkurze, podľa ktorého proti uzneseniu v konkurznom konaní je odvolanie prípustné, len ak to ustanovuje zákon o konkurze. Podľa krajského súdu sťažovateľ podal odvolanie proti uzneseniu, proti ktorému zákon o konkurze odvolanie neprípúšťa, keďže to výslovne neupravuje. Doplnil, že na to nemá vplyv ani to, ako sťažovateľ vymedzil odvolacie dôvody, keďže prípustnosť odvolania musí výslovne vyplývať zo zákona o konkurze. Krajský súd tiež uviedol, že nemožno konštatovať, že rozhodnutie mestského súdu je nedostatočne odôvodnené, prekvapivé, arbitrárne alebo inak neprípustné.

3. Sťažovateľ porušenie ústavných práv identifikuje vo formalistickom odmietnutí jeho odvolania. Uvádza, že dvojinštančnosť konania vyplýva priamo z ústavy. Podľa sťažovateľa mal krajský súd použiť § 359 CSP, podľa ktorého odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Sťažovateľ osobitne odkazuje na rozhodnutia ústavného súdu (I. ÚS 181/2014, I. ÚS 202/2011, II. ÚS 583/2011, IV. ÚS 243/2012), ktoré interpretuje tak, že ak súd rozhodne o odvolaní správcu proti jeho vôli, správca je oprávnený sa proti tomu odvolať a v tejto etape konkurzu sa stáva účastníkom konania, pretože sa rozhoduje o jeho právach. Sťažovateľ tvrdí, že rozhodnutie krajského súdu nie je dostatočne odôvodnené.

II.

4. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

5. Predovšetkým z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru nevyplýva požiadavka na to, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie o odvolaní správcu konkurznej podstaty muselo byť preskúmateľné na akýkoľvek opravný prostriedok v systéme všeobecného súdnictva. Podstatou namietaného uznesenia krajského súdu je to, že proti takémuto rozhodnutiu súdu prvej inštancie nie je odvolanie prípustné. K tomu treba uviesť, že rozporné so základným právom na súdnu ochranu je súdne rozhodnutie, ktorého odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06) a rozporné s právom na spravodlivé súdne konanie je súdne rozhodnutie, ktorého dôvody sú založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe (Moreira Ferreira, bod 85; Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

6. Tak tomu v prípade namietaného uznesenia krajského súdu nie je. Jeho záver o neprípustnosti odvolania vychádza z jasnej právnej úpravy, ktorej podstatou je to, že proti rozhodnutiu v konkurzom konaní je odvolanie prípustné len vtedy, ak to zákon o konkurze ustanovuje. Žiadne ustanovenie, ktoré by pripúšťalo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie o odvolaní správcu konkurznej podstaty, však v zákone o konkurze nie je. Preto záver krajského súdu o neprípustnosti odvolania nie je zjavne mylný. Tomu zodpovedá aj dostatočne výstižná argumentácia krajského súdu, ktorý svoje rozhodnutie založil na odkaze na ustanovenia zákona o konkurze, a záver, podľa ktorého sťažovateľ podal odvolanie proti uzneseniu, proti ktorému zákon o konkurze odvolanie nepripúšťa. Zdôvodnenie toho, že v zákone niečo nie je, si nevyžaduje žiadnu ďalšiu osobitú argumentáciu. Nadbytočné bolo i to, že krajský súd v namietanom uznesení uviedol, že nemožno konštatovať, že rozhodnutie mestského súdu je nedostatočne odôvodnené, prekvapivé, arbitrárne alebo inak neprípustné.

7. Jediný argument, ktorý by bol spôsobilý vyvrátiť tento záver, by mohol spočívať len v označení takého ustanovenia zákona o konkurze, ktorý by výslovne upravoval právo podať odvolanie proti uzneseniu konkurzného súdu o odvolaní správcu konkurznej podstaty. Sťažovateľ sa o to pokúša a uvádza § 359 CSP, podľa ktorého odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Tento argument však opomína, že v tomto prípade nejde o ustanovenie zákona o konkurze, ale o ustanovenie CSP, ktoré je vytrhnuté z jeho celkového kontextu, ktorý je určený predovšetkým tým, že podľa § 355 ods. 2 CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ak to zákon pripúšťa.

8. Na tomto závere nič nemenia ani závery ústavného súdu z uznesení (I. ÚS 181/2014 a I. ÚS 202/2011), ktorými ústavný súd ako zjavne neopodstatnené odmietol ústavné sťažnosti proti uzneseniam krajských súdov o potvrdení, resp. zmene uznesení okresných súdov o odvolaní správcov konkurznej podstaty. Tieto uznesenia ešte za inej právnej úpravy neriešili otázku prípustnosti odvolania proti uzneseniu súdu prvej inštancie o odvolaní správcu konkurznej podstaty. To isté treba uviesť aj vo vzťahu k ďalším rozhodnutiam ústavného súdu (II. ÚS 583/2011 a IV. ÚS 243/2012), ktoré rovnako vychádzali z právnej úpravy bývalého Občianskeho súdneho poriadku, ktorý odvolanie proti uzneseniam všeobecne pripúšťal a opačne vymenúval tie uznesenia, proti ktorým odvolanie nie je prípustné.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2026

Robert Šorl
predseda senátu